

Je ešte stále potrebná reformácia?

(Situácia v cirkvi pred Lutherovou reformáciou a situácia v cirkvi dnes.)

Na úvod je potrebné zdôrazniť, že reformácia je proces, nie cieľ.

V tomto procese sme už 498 rokov a určite bude prospešné v retrospektíve prevetrať základy a obrátiť našu pozornosť do niekoľkých ďalších rokov.

Vo voľnom preklade z latinčiny slovo reformácia znamená *obnovenie, pretvorenie*. Slovníková definícia uvádza, že reformácia je „reformačné hnutie, ktoré začalo v šestnástom storočí a prakticky pokračuje až dodnes ako snaha reformovať cirkev. V bežnom význame ide o fenomén smerujúci k náprave chýb, ktoré vznikli, alebo ktoré vznikajú v rámci cirkvi a jej vplyvu na politický a kultúrny život. Cieľom reformátorov je návrat k normatívnosti biblickej pravdy, odstránenie deformácií v cirkvi a skvalitnenie jej činnosti. Kritika reformátorov sa zameriava na momentálny úpadok cirkvi, ale aj na dlhodobé chyby v jej vývoji, ktoré vznikali už v začiatkoch stredoveku a ktoré trvajú až do dnes.“

Ozrejmime si príčiny reformácie. Boli dvojaké: cirkevné dôvody a politicko-sociálne príčiny. Nás však prirodzene zaujímajú cirkevné príčiny, medzi ktoré zaradujeme:

1. materializmus a svetskosť
2. cirkevnú disciplínu
3. čachrovanie s biskupskými úradmi
4. vzdelanostnú úroveň kňazstva
5. úpadok morálky a disciplínu kňazov
6. zneužívanie moci
7. krádeže a podvody
8. korupcia
9. veľká moc cirkevných úradov.

Hoci sa pokusy o nápravu cirkvi vyskytli už pred rokom 1517, tieto natrvalo neovplyvnili ani teológiu a ani nemali zásadný vplyv na politické usporiadanie Európy. Vrchnosť ich zlikvidovala a ďalej nebol záujem. Kladiem si otázku: Je vôbec záujem – teraz, keď sa pripravujeme osláviť „veľké výročie“ – pozrieť sa hlbšie a „prevetrať“ základy, na ktorých poreformačná cirkev stojí?

Teraz, keď stojíme pred bránami 500. výročia Lutherovej reformácie, je na to príhodný čas. Máme na to ešte dva roky.

Skôr, než urobíme „inšpekciu“, sprítomnime si stručne, prečo vôbec reformácia začala a čo jej dalo podnet. Prvá etapa reformácie začala teológom Martinom Lutherom a jeho 95 tézami, ktoré 31. októbra 1517 osobne pribil na dvere chrámu vo Wittembergu. Tézy sa v podstate dotýkali všetkých kritických bodov, o ktoré sa neskôr počas celej reformácie zápasilo. Cieľom téz bolo vyprovokovať akademickú diskusiu.

Na tomto mieste nemám v pláne analyzovať historické udalosti a situáciu, majú pred sebou zdatné publikum. Chcem sa spolu s vami zamyslieť nad najdôležitejšími problémami, ktoré Luthera trápili v jeho 95 výpovediach: **potreba pravého a úprimného pokánia ako aj, že pravým bohatstvom a pokladom cirkvi je slovo Božie, evanjelium Kristovo.** Neosobujem

si právo v tomto krátkom vystúpení obsiahnuť komplexne celú problematiku. Skôr je mojím zámerom vyprovokovať diskusiu k téme, či JE potrebná reformácia a či JE ČO reformovať v cirkvi?

1.

Nuž začnime potrebou úprimného pokánia. „Nieto tajné, čo by sa nestalo zjavné; a nielo skryté, čo by sa nevyzvedelo a nevyšlo najavo.“ Čítame v Evanjeliu podľa Lukáša 8:17. Ján Krstiteľ začína svoje verejné vystúpenie výzvou: „Pokánie čiňte, lebo sa priblížilo kráľovstvo nebeské... (Mat. 3:2). Je len prirodzené, že cirkev a veriaci evanjelici na Slovensku očakávajú pokánie tých kňazov, ktorí sa zúčastnili z akýchkoľvek dôvodov na spolupráci s ŠtB na rôznych úrovniach, aby tak oslabili pevne základy cirkvi. Ďalej kňazov, ktorí sa stali závislými na návykových zhubných látkach. Kňazov, ktorí vyrábajú škandály svojim neusporiadaným životom.

Kto sú tí previnilci? Pokiaľ ide o spolupracovníkov ŠtB, dovoľujem si ponúknuť metodiku zistenia: stačí napísať meno a priezvisko na stránke <http://www.upn.gov.sk/regpro/>. Kto sa tam nájde v červených písmenách, tomu odporúčam spolu s ďalšími osvojiť si Augsburgské vyznanie, článok 12: „O pokání učíme, že tí, čo zhrešili po krste, kedykoľvek sa kajajú, dosahujú odpustenie hriechu a že cirkev im nemá odoprieť rozhrešenie. Pravé, správne pokánie je vlastne oľutovanie hriechov a zármutok alebo strach pre hriechy a potom viera v evanjelium a rozhrešenie, že sa hriechy odpúšťajú a Kristus nám získava milosť. Táto viera znova poteší a uspokojí srdce. Nato má nasledovať polepšenie a zanechanie hriechov; lebo toto má byť ovocím pokánia, ako hovorí Matúš: „Vydávajte teda ovocie hodné pokánia.“ (Matúš 3:8.) Len po takomto úprimnom pokání možno očakávať nový a plný život s Ježišom Kristom.

Ani po 25 rokoch cirkev nebola schopná vyrovnáť sa s týmto zhubným javom. Nevedela napraviť krivdy, napáchané komunistami a ich prisluhovačmi v cirkvi. Dodnes sa cirkev a jej vedenie neospravedlnila tým, ktorí boli vylúčení z radov kňazstva či profesorského zboru. Dokedy budú čakať rodiny po Júliusovi Dérerovi, Júliusovi Cibulkovi, Jozefovi Jurášovi, Dr. Orbisovi, Dr. Zaťkovi, Dr. Osuskom, Dr. Kankovi, Dr. Beblavom a mnohých ďalších, že im niekto ponúkne ospravedlnenie? Cirkev sa jednoducho týmito problémami nezaobera dodnes, teda neexistujú. Otázka znie: Prečo?

Zdá sa, že vedeniu cirkvi nezáleží na potrebe pravého a úprimného pokánia, aby previnilcov oslobodila od ťarchy hriechu a rodinám po martýroch prinavrátila pokoj, keď už zomreli a sú na pravde Božej? Aby cirkev svoju štruktúru očistila od hrubých zásahov komunistickej vrchnosti, ktoré musela prijať? Čo mám na mysli? Dovoľte krátku exkurziu do minulosti.

Po vzniku Československej republiky sa cirkev na Slovensku pokúšala zriadiť akési koordinačné spojivo medzi Západným a Východným dištriktom, ktoré by malo v hlavnej náplni vnútromisijnú prácu. Finančné prostriedky rozhodli, že sa myšlienka nedala realizovať. Starší biskup v úrade, bol predsedajúcim biskupom. Toto pravidlo výborne fungovalo až dovtedy, kým komunisti prevzali všetku moc do svojich rúk. Spustila sa lavína ústretovosti práve zo strany komunistov, aby sa postarali o to, ako čo najlepšie usporiadať pomery v „neusporiadanej“ cirkvi. Najprv v Piešťanoch 29. septembra 1949 nechali odhlasovať Spolku evanjelických a. v. kňazov na Slovensku (SPEVAK) pofiderný zákon 217, odhlasovaný Národným zhromaždením – o zriadení štátneho úradu pre cirkevné veci. Následne bol prijatý zákon 218 o finančnom zabezpečení cirkvi a náboženských spoločnostiach štátom. Inými slovami – štát zrušil dovtedajšiu prax a prifaril cirkev ku štátu, aby ju mohol absolútne

kontrolovať. Následne komunisti poštátnili cirkevný majetok a doslova ožobračili cirkev a nechali ju bez akýchkoľvek príjmov. A tak z večera do rána bola cirkev absolútne závislá na štáte. Aby sa dielo skazy dokonalo, v Piešťanoch 8. mája 1952 generálny konvent prijal štatút Generálneho biskupského úradu a o niekoľko mesiacov už aj inštaloval nového generálneho biskupa Jána Chabada. Nepohodlní biskupi, seniori, kňazi, profesori z teologickej fakulty, boli nahradení ústretovými a konečne nastal „poriadok“. Toto všetko sa dialo v súlade s cirkevnými predpismi a generálne predsedníctvo vylúčilo „neposlušných“ kňazov. Všetci hlasovali jednotne a spievali oduševnenú pieseň „novú“... Kňazov rozdelili na spoľahlivých a nespoľahlivých; kolísavých a reakčných; nepolitických a angažovaných. Tí spoľahliví a snaživí sa stali agentmi, aby zvnútra rozložili cirkev. Všetko išlo podľa plánu: kolísavých, reakčných a nespoľahlivých pozbavili úradu „múdrú formuláciu“ **jednoducho** pracovali proti záujmom cirkvi.

Pravda, títo zapredanci vrchnosti dávno zabudli, že cirkev nie je ani biskupský úrad, ani generálne presbyterstvo, ani kostol, ale spoločenstvo veriacich, kde sa slovo Božie čistotne káže a sviatosti prisluhujú. Deti Božie sú cirkev, ktorá patrí Kristovi, ktorý ju vykúpil svojou vlastnou krvou, umučeníím a smrťou. Ďalej, cirkevná ústava nie je cirkev. Cirkev nie je organizácia, lebo organizácia rodí byrokráciu, uniformitu. Cirkev je **organizmus**, kde všetky články vytvárajú harmonický celok. Nemôže zabrániť oko ústam, aby nehovorili čo vidia; ani telo nohám, aby nechodili po cestách spravodlivosti; ani pyšný rozum srdcu, aby nesvedčilo o dobrej zvesti. V organizme všetko sa deje harmonicky a žiaden orgán nie je nadradený tomu druhému. Poslušnosť neznamena obráť seba samého o myslenie.

Je tu ešte čas, aby vedenie cirkvi reformovalo čo je potrebné a nutné reformovať, napraviť krivdy minulosti a vzkriesiť cirkev. Ak je tu už Generálny biskupský úrad, nemôže byť sputnaný minulými putami – tými, ktoré uplatňoval za komunizmu, keď bol predĺženou rukou polície a súdnym tribunálom, ktorý likvidoval „zradcov cirkvi“ alebo tých, ktorí „pracovali proti záujmom cirkvi“. Takýto úrad už nie je potrebný. Treba mu dať novú náplň.

Cirkev totiž viac ako inokedy potrebuje **duchovné centrum**, arcipastiera, ktorý by sa staral, ako čo najúčinnejšie pomôcť revitalizovať, duchovne dvíhať cirkev, ktorý by pomáhal kňazom v ich ťažkých problémoch, ktorý by povzbudzoval zblúdených aby sa kajali, ktorý by bol všade tam, kde je potrebné pomáhať a tvoriť nové vízie v duchu kráľa Šalamúna.

Z úcty k 600. výročiu upálenia Jána Husa, dovoľte, aby som zacitoval z vyše 400 ročnej Kralickej Biblie, z ktorej sme sa duchovne posilňovali toľké roky: „Když nebýva videní, rozptýlen býva lid...“ (Príslovia 29:18) ...

Kráľ Šalamún, najbohatší muž, ktorý kedykoľvek žil, nás upozorňuje na obrovský zdroj našej osobnej sily, aby nám umožnil realizovať takmer nemožný sen, ktorý si v živote vytýčime. Zahŕňa nás zdrojom potrebnej sily, ktorá premieňa tento sen v realitu.

Podľa kráľa Šalamúna **zdrojom sily je vízia**, videnie, obzor, predstavivosť, fantázia, sen, predstava, túžba. A **palivom je nádej**.

A práve teraz, keď sa zdá, že cirkev sa nachádza v podobných podmienkach ako pred reformáciou, konfrontovaní sme falošným učením, vlašnosťou vo viere, domáce pobožnosti sa vytratili z rodinného života a cirkev každým dňom upadá...

Koncept kráľa Šalamúna o vízii a nádeji sa radikálne líši od nášho dnešného pohľadu na tieto slová. Keď počujeme slovo **vízia**, predstavujeme si niečo abstraktné, neskutočné, mystické, čosi ako sen. Keď počujeme slovo **nádej**, myslíme na želanie, nádejanie sa, túžobné očakávanie. Obsahová štruktúra dnešného súčasného pohľadu na tieto dva pojmy je diametrálne vzdialená od konceptu biblickej doby kráľa Šalamúna. Predsa – Boh nám dáva neuveriteľnú silu vízie a nádeje vo svojom slove.

Vízia nie je predsa nič abstraktné, tak ako nádej nie je len želanie alebo túžba. Pre Šalamúna vízia a nádej sú hmatateľné, zrejme a precízne presné. Pochopiť, čo Šalamún myslel, keď použil tieto dve slová, je rozhodujúce k dosiahnutiu čohokoľvek zvláštneho v našom živote. V definícii Šalamúna mnohí ľudia alebo nemajú vízie, predstavu o tom, čo chcú dosiahnuť v živote; nevedia kam idú a teda tam ani neprídu. A ak majú akú-takú predstavu, je vágna, nejasná, abstraktná. Pre Šalamúna vízia skutočne nie je nič abstraktné. Pre neho dosiahnuť víziu je – akoby realizovať, naplniť cestu podľa atlasu či konkrétnej mapy, ktorá perfektne privedie do cieľa. Tak nám to zanechal v Knihe prísloví 29:18 „Když nebýva videní, rozptýlen býva lid...“

Aj preto by mal Generálny biskupský úrad dostať novú náplň, aby sa naplnili slová evanjelistu Matúša 10:27 „Čo vám hovorím šepky, rozhlasujte zo striech“ grécky výraz τῶν δωμάτων (ton domaton), má oveľa širší význam: najvyššie miesto. Teda „Rozhlasujte z najvyšších miest“.

2.

Pravým bohatstvom a pokladom cirkvi je slovo Božie, evanjelium Kristovo. V stredovekej cirkvi Písmo sväté stálo na periférii života, domáce pobožnosti neexistovali a viera bola živá a viditeľná iba u malej hrstky duchovných a laikov. Luther zaviedol domáce tabule a ľud sa ráno či večer modlil spoločne, kým sa pobožnosť nestala súčasťou ich každodenného života.

Áká je situácia dnes? Slovo Božie sa vytráca z nášho každodenného života. Domáce pobožnosti, ktoré ešte len pred pol storočím boli samozrejmosťou takmer v každej evanjelickej rodine, dnes sú poväčšine zriedkavosťou, dokonca aj v kňazských rodinách. Písmo sväté síce nájdeme ešte takmer v každej rodine, no do rúk sa poväčšine dostáva len gazdinkám pri utieraní prachu. Kňazi väčšinou prestali motivovať svojich poslucháčov pre živú účasť na cirkevnom živote.

Návštevníci služieb Božích, ktorí prichádzajú načerpať nové sily do začatého týždňa, počúvajú slovo Božie ako udalosti dávno minulé a môže sa im ľahko zdať, že prišli do múzea namiesto do kostola. Veď najdôležitejšia potreba je stretnúť živého Ježiša, ktorý má čo povedať a vie, čo poslucháč potrebuje: „chceme vidieť (stretnúť) Ježiša“ (Ján 12:21). Vieme, že do múzea chodí len špecifická skupina ľudí. Kým návštevníci služieb Božích sú tí, ktorí prichádzajú každú nedeľu do chrámu, aby načerpali nových síl do ďalšieho života práve zo slova Božieho.

Prihovárame sa im jazykom, ktorý im je cudzí, nič nehovoriaci, plný fráz.

Dnešná cirkev nespĺňa svoje poslanie, aby získavala ľudí pre Krista. Pán Boh nestvoril svoju cirkev, aby bola chladničkou, v ktorej sa majú uskladňovať pri čerstvosti nábožní ľudia. On nemyslel, že jeho cirkev má byť inkubátorom pre nových členov. Naša cirkev má byť nemocnicou pre hriešnikov, nie domov dôchodcov pre svätcov. Kto vedie choreho do nemocnice. Predsa zdravý, krestan, ktorý choremu pomaha, povzbudzuje ho, je mu oporou, uisťuje ho, že nie je sám vo svojom navstivení, že nie je sám na tomto svete. Máme loviť ryby

a nie starať sa o akvárium, to prenechajme Bohu. Pre túto službu nás Ježiš poveril a obdaril nás Duchom Svätým, aby nás posilnil a pripravil na misijnú prácu.

Luther končí svoje tézy 94. a 95. výpoveďou: **Kresťanov treba napomínať, aby nasledovali svoju Hlavu, Krista... a tak aby radšej skrze mnohé súženia vchádzali do Kráľovstva nebeského, než aby sa ubezpečovali istotou falošného pokoja a tak prišli do nešťastia.**

Kňazská služba nie je ľahká. Kdekoľvek je živá a rastúca cirkev, peklo je hneď vedľa. Hromy nebijú do stebiel trávy! Cirkev Kristova má veľa nepriateľov. Nemožno ich ignorovať. Sme povinní tvrdo sa postaviť nepriateľovi tvárou v tvár. Americký teológ Tom Gregg povedal: „Verím, že nepriatelia rozdeľujú ľudí na dve kategórie: na ignorantov a bojovníkov. Ja chcem byť s bojovníkmi, lebo pravda musí nájsť cieľ.“ Ľudia, ktorí majú strach, chcú, aby aj iní mali strach z nich. Úbohosť tohto sveta...

Cirkev sa nesmie dostať do defenzívy. Cirkev za takmer posledné storočie bola umlčovaná, zneužitá politickou mocou, vydieraná. Ešte aj dnes je v defenzíve. Ak stratégiou napríklad futbalového alebo iného športového klubu je obrana, nikdy nevyhrá! Cirkev Kristova musí vyjsť z defenzívy do útoku a vyslobodiť ujarmených z otroctva hriechu a vyviesť tých, ktorí žijú v tme do svetla a hľadať stratených. To je úloha Ježišovej cirkvi dnes, v postmodernej dobe 21. storočia. Veď kňazi prečnievali v spoločnosti, tvorili elitu národa, prinášali nielen Krista smädnému národu po duchovných potrebách, ale aj pretvárali kultúrne a politické dianie. Kde sme dnes? Na periférii... Nikto nám nevráti postavenie v národe, ktoré sme mali. Toto miesto si musíme zaslúžiť svojim vplyvom.

Víťazstvo prichádza skrze prehru, uzdravenie skrze nalomené zdravie. Najprv musíme byť stratení, aby sme sa našli, lebo svet neuverí nášmu kázaniu, dokiaľ mu neuveríme my sami.

Keď Ježiš vysielal učeníkov, povedal im: „Ajhľá posielam Vás ako ovce medzi vlkov“ (Matúš 10:16). Vo svete, v ktorom žijeme, sme vystavení sekularizmu, svetu nevery. Sme vystavení dialógu s nevercami, len vtedy obstojíme, keď budeme pristupovať k nášmu bližnému s veriacim srdcom a láskou, len vtedy Boh bude s nami.

Nutne potrebujeme svedkov, ktorí by splnili Boží plán, pretože sami na to nestačíme. Potrebujeme znásobiť nových veriacich, ktorí by so zápalom hovorili svoje svedectvá.

Uvažovali ste niekedy o tom, aká je úžasná sila v rozmnožovaní? Veľmi ťažko predstaviteľná. Keď som priviedol deti v Chicagu do Múzea vedy a priemyslu, zastavili sme sa pri obilninách. Názorne je vystavený proces rozmnožovania sa jačmeňa. Jedno zrnko, 2, 4, 8, 16, 32, 64, 128 atď. Pri 64 štvorčeku už bol len obrázok a pod nim číslo 153 miliárd ton jačmeňa, čo by stačilo na tisíc rokov pre všetkých obyvateľov zeme. Ako môže spontánny rast a rozmnožovanie zmeniť naše životy? Nevieme, Ježiš jasne povedal svojim učeníkom, že my nevytvárame rast, my len uvádzame elementy k rastu a povedal podobenstvo o rozsievачovi (Marek 4:26-29).

Ježiš nám povedal, že rozsievач nevedel, čo spôsobuje rast. Rast spôsobuje Boh. Ako žalmista hovorí: „**Dávaš rásť tráve pre dobytok, bylinám na úžitok ľudom.**“ (Z.104:14.)

Je potrebné, aby sme si dali odpoveď na základnú otázku: Ako môžeme spontánne znásobiť rast veriacich v našom spoločenstve? Odpoveď spočíva v siatí semien. Boh stvoril všetko živé aby rástlo a rozmnožovalo sa. Máme všetko čo potrebujeme aby sme videli, ako to pracuje v cirkvi. Potrebujeme sa obrátiť ku Kristu a s dávkou viery ktorú máme, musíme povedať: „Tu

je niečo, nie je toho veľa, vieme že to nestačí, ale sme tu.“ Len s Ježišom môžeme nájsť stratené duše vo svete v ktorom žijeme. Len s Ním cirkev bude žiť. Dokiaľ sa neodovzdáme do rúk Kristových, neznamenáme veľa, v Jeho rukách môžeme vidieť rast cirkvi, môžeme znásobiť zástupy veriacich kresťanov.

„Či nehorelo v nás srdce, keď nám hovoril cestou a vysvetľoval z Písma?“ (Luk.24:32)

Dovoľte krátku príhodu. Človek sa vybral na výlet do vzdialeného mesta. Nepoznajúc cestu, odbočil nesprávne. Keď sa spamätal, zastavil auto a spýtal sa okoloidúceho: „Môžete , prosím, pomôcť? Stratil som sa.“ A kam idete? – spýtal sa okoloidúci. „Do Toleda“. Na čo okoloidúci povedal: „Vy nie ste stratený, vy predsa viete kam idete. Potrebujete iba vedieť, akým smerom pokračovať v ceste.“

Stratili sme smer. Dvaja pútnici do Emmaus boli vzrušení, ich srdcia boli zapálené keď vzkriesený Kristus sa stal súčasťou ich života a keď ich usmernil.

Pane hovor, potrebujeme smer.

Pane hovor, aby naše srdcia boli zapálené láskou hovoriť o Tebe.

Poznáme zvesť, ale pýtam sa – máme zápal pre naše srdcia, aby sme túto zvesť s radosťou niesli ďalej, aby sme túto lásku precítili a odovzdali ju tam kde je najpotrebnejšia?

Ako naša služba vyzerá v praktickom živote? Na jednej strane sme unaháňaní, pracujeme 60 a viac hodín týždenne, viac sa už nedá. Veď byť dnes kňazom je nad ľudské sily. Navštevujeme chorých, opustených, pochovávame, kážeme, organizujeme, vedíme biblické hodiny, učíme náboženstvo, vedíme nedeľnú školu, schôdzujeme s presbytermi, ženským, mužským, mládežníckym krúžkom. Píšeme kázne, siahodlhé správy pre seniora, biskupa, pripravujeme rozpočty, zháňame peniaze na opravu strechy, kostola, fary, atď. atď.

Nemáme čas na svoje denné čítanie Písma svätého, na súkromnú pobožnosť, na osobné modlitby. Nemáme čas na tých, ktorí sa vzdalujú od cirkevného spoločenstva, na tých, ktorí sú mimo cirkvi. Nemáme sil svedčiť o Bohu mimo hraníc našej cirkevnej pôsobnosti. Slovom – nemáme čas na prácu, do ktorej sme boli povolani: „Chodte teda, čiňte mi učeníkmi všetky národy, krstiac ich v meno Otca i Syna i Ducha svätého a učiac ich zachovávať všetko, čokoľvek som vám prikázal. Ajhľa, ja som s vami po všetky dni až do konca sveta. Amen.“ (Mt 28 : 19, 20)

Štatisticky bolo v roku 2007 na vzorke 10 tisíc kňazov, diakonov a cirkevných pracovníkov rôznych denominácií zistené, že okrem prípravy kázne sa opýtaní venujú iba 10 minút čítaniu Písma, 7 minút osobnej modlitbe, 0 minút domácej pobožnosti a 5 minút čítaniu teologickej literatúry v priemere do mesiaca. Veľmi zriedka sa v rodinnom kruhu číta Písmo sväté a pri rodinných slávnostiach sa spoločne modlí iba 28% opýtaných aj to len pri poďakovaní za úrody zeme, na Vianoce, Veľký piatok a Veľkonočnú nedeľu. Autor Gordon MacDonnald *Who stole my church* v preklade *Kto ukradol moju cirkev* komentuje: „Ako môže cirkev rásť, keď Boh sa vytratil z nášho každodenného života? Nájde niekto recept na záchranu cirkvi, keď síce o Bohu hovoríme, no On nežije v nás a s nami v našich každodenných životoch?“

Kolega mojej manželky, bývalý arcibiskup Anglikánskej cirkvi v Toronte, Gordon Parcell povedal o svojom zážitku na Veľkonočnú nedeľu: „V toto Veľkonočné ráno som pri východe

slnka kázal a v otváracej homílii som vyslovil: „Ježiš žije“. Vtom som sa strhol. Cítil som, že čosi hovorím, ale to, čo som vyslovil, nevychádzalo z môjho srdca. Necítil som radosť, nadšenie, šťastie, že „Ježiš žije!“ Znelo to z mojich úst falošne. Vtedy som si uvedomil, že musím odísť. Na prekvapenie mnohých som sa vzdal svojho úradu. Nebol som už autentický a moje homílie neboli presvedčivé, živé. Chceme byť pravdiví k sebe a k mojej cirkvi, ktorá nepatrí mne, ale Ježišovi, lebo On ju vykúpil svojou krvou.“

Je ešte možné vzkriesiť, revitalizovať, zbudovať rozpadajúcu sa cirkev?

Je.

Boh v dejinách cirkvi viac razy zasiahol, keď sa k Nemu ľud či jednotlivec úprimne obrátili. Vždy vypočul modlitby spravodlivých, Boh aj keď dopustil, nikdy neopustil tých, ktorí ho nosili v srdci a ktorí ho vyznávali.

Čo teda robiť?

Mne sa zdá, že predovšetkým prinavrátiť Bohu miesto, ktoré mu patrí v našich životoch. Aj v tomto hektickom živote vrátiť sa k domácim pobožnostiam, meditáciám a modlitbám každý deň aspoň taký čas, aký venujeme svojej osobnej hygiene.

V cirkevnom živote sústrediť sa z internej, teda vnútrocirkevnej na externú, teda mimocirkevnú prácu; jadrom našej činnosti by malo byť vytváranie programov pre tých, ktorí nie sú v našom spoločenstve a konečne vnútornú misiu preniesť za hranice budovy kostola. Ten Boh, „ktorý Vás povolal v Kristu,... Vás zdokonalí, utvrdí, upevní a postaví na stály základ“ (1Pt 5 : 10).

Čo treba zreformovať v mojom živote?

Každý si musí odpovedať na túto otázku sám sebe. Klamať sám seba nemôžem a preto budem aspoň k sebe pravdivý:

Koľko sa venujem čítaniu Písma svätého denne?

Koľko študujem a vzdelávam sa týždenne?

Koľko meditujem denne, týždenne, mesačne?

Koľko hodín venujem modlitbe okrem služieb Božích?

Modlím sa za službu v cirkvi, za rodinu, cirkev, svoje potreby?

Modlím sa aj za tých, ktorí stoja mimo cirkvi, stratených?

Premýšľam ako najzrozumiteľnejšie, najobraznejšie vysvetľovať Písmo sväté svojim poslucháčom?

Zvestujem so zápalom „dobrú zvest“ alebo len interpretujem myšlienky iných?

Mal by som sa venovať svojmu povolaniu a nie cirkevným majetkom. Nerobiť veci, ktorým nerozumiem, ale sústrediť sa na službu, do ktorej som bol povolaný. Moja je služba duchovná a laici nech sa starajú o tehly a klince.

Pamätajme! Reformácia je proces, nie cieľ. V tomto procese žije naša Evanjelická a. v. cirkev už 498 rokov. Ako ďalej v tomto procese pokračovať? Predkladám podnet k diskusi.